

ÉLETTÜNK

XXXIV. évf. 10. szám (34. Jg. Nr. 10)

Az európai magyar katolikusok lapja

2002. október

MÁRIAPÓCS VARÁZSLATA

Írta: KERESZTES SZILÁRD hajdudorogi görög katolikus megyéspüspök

Máriapócs görög katolikus zárandokhely Kelet-Magyarországon, harminc kilométerre Nyiregyházától északkeletre. Kis faluként ismertük, most szépen fejlődő kis város. Igazi szabolcsi táj, sok homokkal, akácfákkal, virágillattal. Az utak most már rendezettek, és a zárandokok is többnyire gépkocsikkal és autóbusszokkal érkeznek, de még elevenen él bennünk fiatal korunk emléke, amikor nem egyszer két-három napos gyalogúttal érkezünk Máriapócsra, hogy a kegytemplomban porosan és fáradtan elnékelhessük:

„Téged jöttünk köszönteni,
méltóztassál meghallgatni!
Ó, pócsi templom csillaga,
üdvözlégy, szép Szűz Mária”

Az ide zárandokló emberek évszázados jámborságát és megrendültségét fejezi ki az az ének is, amellyel a búcsúsok csoportjai elköszönnek a kegyképtől:

„Isten veled, Anyánk, mi már elindulunk,
Talán mostan tőled utolszor búcsúzunk.
Kesereg a szívünk, el kell menni,
drága kegyképedet itt kell hagyni.”

Mi tette ezt a helyet olyan varázsossá, hogy ott mindig élt, ma is eleven ez a gyengéd tisztelet és megrendülés? Mert ez a kegyhely mindig az egyszerű, szegény emberek bizakodása, a történelmében sokszor hányatotott magyar nép vigasztalása volt. Talán egy búcsújáróhely sincs hazánkban, amely annyira egybenőtt volna népünk gondolkodásával, valóságos érzelmeivel, mint Máriapócs.

Egy 1280-ból származó feljegyzés már említi a Polch vagy Powch nevű falut. A Mária előnevet csak később kapta. Valószínűleg 1630 óta állt ott egy kis fatemplom, természetesen képállvánnyal. Ennek a régi ikonosztázióknak a képeit a Kárpát-medence jellegzetes ikonográfiai stílusában festették. Ez a stílus a bizánci ikonográfia gondolatait egyesíti a késő reneszánsz festészet és a népművészet elemeivel. A Mária-kép az úgynevezett *hodigitria*, „útmutató ikon” típusához tartozik: Mária a karján ülő Jézusra mutat, aki a mi igazi utunk.

1696. november 4-én a templomban levő hívek szentmise közben arra lettek figyelmesek, hogy a Mária-kép szeméből folytak a könnyek. Az esetet azonnal elkezdték kivizsgálni, amit polgári részről Gróf Corbelli tábornok, a császári csapatok kelet-magyarországi parancsnoka vezetett. December 8-án saját kezűleg vizsgálta meg a képet és tett tanúságot a látottakról. Több mint háromszáz személy volt jelen, közöttük sok protestáns is. Az egyházi kivizsgálást Fenessy György egri püspök rendelte el, aki azt a következtetést vonta le, hogy itt valóban csoda történt.

A könnyezés csodájának híre eljutott Bécsbe is. I. Lipót császár úgy intézkedett, hogy a képet szállítsák Bécsbe. Ez megtörtént, 1697. március 1-jén a képet kiemelték az ikonosztázióból és Bécsbe szállították. Útközben több másolatot készítettek róla. A kép július 4-én érkezett Bécsbe, ahol nagy tisztelettel fogadták. A „Pötscher Maria” a Szent István domban azóta a bécsi nép kedves imádkozó helye.

A máriapócsi templomnak is készítették az eredeti képről másolatot. 1715. augusztus 1-jén Papp Mihály parókust a reggeli istentiszteleten Molnár János kántor figyelmeztette, hogy a kép könnyezik. Több mint száz hívő látta a jelenséget. Ismét kivizsgálások következtek, ezek végén

Erdődy Antal egri püspök november 29-én engedélyezte a kép tiszteletét. Nyilvánvalóvá lett, hogy az Istenszülő a könnyezés csodájával, a gyengéd és szenvedő anyai szeretetnek ezzel a megnyilvánulásával nem az eredeti képet akarta kitéríteni, hanem Máriapócsot és vidékét, a szegény és hányatotott magyar népet.

A könnyezés csodája harmadszor is megismétlődött 1905. december 4-től 19-ig, és a hónap végén két napig. A Szűzanya könnyeit egy kendővel itatták fel. Ennek egy darabja van most a tartóba helyezve a kegykép alatt. A hívek soha nem mennek el úgy Máriapócsról, hogy fel ne menjenek a kegyhez és meg ne csókolják az ereklyetartóban elhelyezett kendőt.

A második könnyezés után indult meg Máriapócs igazi fejlődése. Bizánczy György munkácsi püspök indította el a templom építését. 1731-ben tették le a templom alapkövét, és 1756-ban szentelte fel azt Olaszky Mánuel munkácsi püspök. A két hatalmas torony csak egy évszázaddal később készült el. Az új templom ikonosztázióját, amely a helyhez méltóan különösen díszes, 1785 és 1788 között készítették. Egy évszázad múlva az ikonokat új festményekkel cserélték fel.

A kegykép az új ikonosztázióon nem az Istenszülő kép helyén volt, hanem középen a „királyi ajtó” fölé, ahova a hívek létrán tudtak felmenni. 1943-44-ben a templom baloldali kereszt-hajójában új, díszes oltárt készítettek, ennek hátterében helyezték el a kegyképet. A hívek most a templomból is és kívülről is lépcsőn tudnak a képhez felmenni.

Máriapócsban 1749-ben telepedtek le a Szent Bazil Rend-i Atyák, a baziliták, akik szép kolostort építettek a templom mellé. Ők vezették a kegyhelyet addig, amíg a világháború után fel nem oszlatták a magyarországi szerzetesrendeket. A szerzetesek csak néhány éve kapták vissza házukat, ami alapos felújításra szorult.

A kegytemplomot XII. Piusz pápa 1948-ban a Basilica minor címmel tüntette ki.

Máriapócs az utóbbi években sok fontos esemény színhelye volt. 1991. augusztus 18-án zárandokolt ide II. János Pál pápa, aki egy csodálatos szertartás feledhetetlen élményével gazdagította a híveket. A pápai látogatás emlékét minden évben megünnepeljük.

A kegyhely 1996-ban ünnepelte háromszáz éves jubileumát. A sok megemlékezés között a legfontosabb az volt, hogy a Vándorlók és Utazók Pápai Tanácsának szervezésében itt tartottuk az európai kegyhelyek első kongresszusát. A Szent-anya látogatása és a kegyhelyek kongresszusa

A MEGCSONKÍTOTT HUNNIA

Az 1848-49-es szabadságharc emléke - Zala György remek alkotása - évtizedeken át Arad főterét uralta. Úgy is emlegették: „Az aradi szabadságszobor”. Trianon után a politikai változás, de inkább a vak gyűlölet lerombolta a monumentális bronz műemléket. Képpünk a ledöntött szobor főalakját: Hunniát mutatja mai állapotában. Magasra tartott jobb kezéből letépték a győzelem koszorúját és széttörték a baloldali védelmező kardot. A szétrombolt szobor maradványait a minorita kolostor pincéjébe, illetve zárt udvarába menekítette a kegyelet, ma is ott hevernek együtt a szobor mellékalakjai: az Ébredő Szabadság, az Áldozatkészség, a Küzdő és Haldokló harcok. A megcsonkított Hunnia-szobra szimbólum-értékű, akár az 56-os Magyar Október győzelmének és legázolásának jelképe is lehetne.

szusának megrendezése igen jó szolgálatot tett Máriapócsnak, azóta érezhetően többen zárandokolnak el ide Európából is. Máriapócsban 1998 óta egy zárandokház működik, amelyet általában lelkiigazgatókra és továbbképzésekre használunk, de előzetes bejelentkezéssel szívesen látjuk a látogatókat is.

Máriapócs számunkra a legfontosabb hely, a magyar görög katolikusok lelki központja, ahova mindig együtt zárandokoltak római és görög katolikusok, sőt protestánsok is, nemcsak Magyarországról, de a szomszédos országokból is. Az irlagolomnak és a megbékélésnek a helye ez, ahol a Könyező Szűzanya házában mindenki megéri, hogy mindnyájan Isten gyermekei legyünk. □

IMASZÁNDÉKOK

Októberre

1.

A plébániai közösségek imái és együttműködése támogassa a katekétákat a hatékony új evangelizálásban.

Az egyéni és a közösségi imáknál nem ritkán az ember érzése, gondolata: segít-e az én imám azon, akiért felajánlom? Segít-e közös könyörgésünk azokon, akiknek segítségére akarunk sietni? Képesek lesznek-e felhasználni evangelizációs munkájukban?

Ha a személyek, akikért imádkozunk ismerősök, valahogy könnyebb értük könyörögni. Együtt érzünk velük, léleken szinte kézen fogjuk őket. Biztosak vagyunk abban, hogy erősítjük őket akármely céljaik elérésében. Szinte vágyakozunk, hogy egy személyes találkozás alkalmával megkérdezzük: érezték-e, hogy imádkoztunk értük? Sikert-e problémáikat megoldani?

Ritkán szokott felmerülni az aggodalom, „meghallja-e Isten” kéréseinket? Biztosak vagyunk, hogy meghallja, sőt meg is hallgatja.

Közösségi imádság esetén előfordul: ismeretlenekért (is) „szólunk egy jó szót” a Mindenhatónál: a mi segítségünkön túl az Ő segítségét, irányítását, ösztönzését erősítő kegyelmét kérve.

Természetesen fontos a katekétákkal való gyakorlati együttműködés is személytől személyig. Együttérzést így könnyebb létrehozni - néha szavak nélkül is (nonverbális kommunikáció) vagy csupán kevéske szóval - amit szív és értelem felfog.

2.

Imádkozunk, hogy a misszionárius papok, szerzetesek és világiak bátrabban hirdessék Krisztus szegények iránti szeretetét.

Ha valamely plébániai (ima)közösségünk távoli országokban él és működő, hozzá ismeretlen hittérítőként könyörög a Mindenhatóhoz, s kétségek merülnek föl: megérezzük-e segítségünk hozzájuk, föl tudják-e használni életükben, a nehézségek oldásában - forduljunk ily esetekben Istenhez. Vessük rá minden szándékunkat, igyekezetünket, segíteni akarásunkat, kérjük a jó Isten, rendezze Ő tovább a helyzeteket, tennivalókat - amire mi nem vagyunk képesek.

A missziókban a fentiekhez hozzájárul még a gyakorta érezhető jelenlévő szegénység. Nem csupán a hívő emberek helyi szegénysége nyomasztó, hanem az Egyház munkatársainak lehetőségei is erősen korlátozottak.

Visszont szegénységben élők, hamarabb és mélyebb érzésekkel fogadják a szűz szegény egyháziak törődését, szavait, tetteit. Így a gyakorlatban hirdethetik - esetenként talán kevés szóval is, hogy Krisztus valóban szereti a szegényeket. Hiszen ebben követik Őt az egyháziak. Anélkül, hogy ezért (világi értelemben vett) fizetést kapnának. Fizetésük maga Krisztus. Imádkozzunk értük.

Fejős Ottó

LENNE EGY KÉRDÉSEM...

A gyónásról - egy kicsit bővebben (VII.)

Amikor ez a cikksorozat megkezdődött, magam sem gondoltam, hogy a téma, amely barátai körben felvetődött, és amelyet - mint a cím is jelzi, kissé bővebben akartam kifejteni, ennyi aktuális kérdést vet fel. Ma szeretném lezárni azzal, hogy a Szentatya néhány újabb, a gyónást érintő megnyilatkozására hívom fel olvasóink figyelmét.

Gyónás a harmadik évezredben

Ha az ember nyomon követi II. János Pál pápa megnyilatkozásait, amelyek a bűnbánat szentségével, mint témával foglalkoznak, vagy azt legalábbis érintik, ráébred, milyen céltudatosan és tervszerűn tér vissza rá a Szentatya újra meg újra. Kiderül belőle, hogy a pápát fájdalomosan érintették a bűnbánat szentsége gyakorlatában az utóbbi évtizedek során egyes országokban fejüket felülről rendelkezésük és a személyes, egyéni gyónás elhanyagolása. Különösképpen elharapozott az ún. „bűnbánati átjártosságok” szokása, amelyek eredetileg a személyes gyónásra való előkészületet szolgálták, egyes lelkészek azonban az átjártosság befejezéséig a jelenlevőket általános feloldozásban részesítették. Ezt a hívek úgy értelmezték, hogy a személyes, egyéni gyónásra nincs többé szükség, elég, ha valaki egy ilyen bűnbánati szertartáson részt vesz.

A Szentatya ezzel a visszaéléssel minden lehető alkalommal a leghatározottabban szembe fordult. Említsünk meg ezzel kapcsolatban néhány pápai dokumentumot.

II. János Pál már 1984-ben a bűnbánat szentségét tűzte ki a püspöki szinodus témájára és a tanácskozáskor eredményét ő maga foglalta össze „Reconciliatio et paenitentia” (Kiengesztelés és bűnbánat) című apostoli levelében. Azóta is mindig újra visszatér rá, többek között a jubileumi évet előkészítő és az új évezred beköszönése alkalmával közzétett apostoli levelekben (Tertio Millennio Adveniente és Novo Millennio Ineunte), de legújabbban is, a 2002 év során eddig már három ízben:

- a világ papjaihoz intézett nagycsüdtörtéki üzenetében;
- a Pápai Penitenciária (a Katolikus Egyház bűnbánati praxisának kérdéseiben illetékes szerv) tagjainak címzett levelében;
- a Húsvét 2. vasárnapján megjelentetett „Misericordia Dei” (Isten irgalma) kezdetű „motu proprio” (saját indítatású) iratában.

Ez utóbbira szeretnék, a gyónásról szóló cikksorozat lezárásaként, kitérni, mivel II. János Pál pápa különös ünnepléssel egész tekintélye latba vetésével tárgyalja a kérdést.

A Szentatya részletes hittudományi és lelkipásztori indoklás után kilenc pontban foglalja össze az Egyház hivatalos álláspontját az egyéni, személyes gyónás kérdésében. Ez az álláspont nem jelent semmiféle eltérést a bűnbánat szentsége eddigi ismert gyakorlatától. A következőkben igyekszünk a kilenc pont lényeges mondanivalóját, az alponokat is figyelembe véve, összefoglalni.

1. A személyes és teljes bűnvallomás a feloldozással együtt - súlyos bűn esetében - az egyetlen rendes, normális út az Istennel és az Egyházzal való kiengesztelésre; csak a fizikai vagy morális (erkölcsi) lehetetlenség ment fel az alól. Ezért minden lelkipásztor köteles a híveknek erre lehetőséget nyújtani.

2. A püspökök, plébánosok és templomigazgatók gondoskodjanak róla és ellenőrizzék, hogy a gyónási alkalmak a hívek lehetőségeinek, igényének időpont szerint is megfelelően. Fontos a gyónási lehetőség a szentmise előtt?

3. Tekintve, hogy minden hívő köteles valamennyi a keresztség után elkövetett súlyos és még fel nem oldozott bűnét, azok száma és fajtája szerint személyesen megvallani és azokra szentségi feloldozást nyerni, nem fogadható el semmilyen gyakorlat, amely a gyónást csak általános bűnvallomásra vagy egyik-másik súlyosabb vétek megvallására korlátozza.

4. Kivételek:

- a) halálvesztély,
- b) rendkívüli súlyos körülmények (hosszabb időn át - több mint egy hónapig - tartó teljes paphiány, pl. missziós területen, háborús események, természeti katasztrófák stb. következtében; a gyónni szándékozók nagy száma még nem képez „súlyos körülményt”-t).

5. A „súlyos körülmények” megállapítása a püspökre tartozik.

6. A püspökkari konferenciák feladata, hogy a Szentszék illetékes szerveit a „súlyos körülmények”-ről és a foganatosított intézkedésekről tájékoztassák.

A fenti esetekben többeknek együttesen adott feloldozás csak akkor érvényes, ha a hívekben nemcsak a bűnbánat és a bűnök elkerülésének szándéka van meg, hanem az elhatározás is a személyes, egyéni gyónásra, mielőtt arra lehetőség nyílik; ennek fel kell ölelnie azokat a bűnöket is, amelyekre az általános feloldozás vonatkozott.

8. A személyes, egyéni gyónás kötelezettsége fennáll minden egyes általános feloldozást követően külön-külön is.

9. A gyónás helye általában a templom vagy kápolna, de a körülményeknek megfelelően más alkalmas hely is számításhoz jöhet. A püspökkari konferenciák gondoskodjanak arról, hogy a gyónás helye mindenki által könnyen hozzáférhető legyen, és - ha erre igény mutatkozik - a gyóntatószék ráccsal legyen ellátva.

+++

Az előbbiekből világos, hogy a Szentatya szívügye az egyéni, személyes gyónás praxisának, mint a bűnbánat szentsége egyetlen általában használatos módjának újra hangsúlyozása és minden egyéb próbálkozás kikapcsolása, egyszer s mindenkorra való megakadályozása. A pápa részéről ez nem maradi konzervativizmus, hanem a Krisztus által az Egyházra bízott lelkipásztori, a lelkek javát célzó, oldó-kötő hatalommal járó feladatok hűségese teljesítése.

Aminthogy minden orvostól elvárhatjuk, hogy betegségeinket azok súlyosságának megfelelő lelkiismeretességgel és szak tudással kezelje, és betegeivel egyénileg foglalkozzék (és nem mint régen a katonaoorvosok, akik betegeknek övön felül aszpirint, övön alul ricinust rendeltek) úgy az Egyház is - Jézus szándékának megfelelően - egyénileg kezeli az ember legsúlyosabb betegségét, a bűnt. A gyógyulás útja az Istennel való szeretet-kapcsolat helyreállítása, amely éppolyan személyes, egyéni, amilyen személyes, egyéni volt a bűn, mely a kapcsolat megszakításához vezetett.

A gyónás Isten csodálatos terápiaja: általa új életre támadunk, a feltámadt Krisztus megbocsátó ölelésében.

Frank Miklós

DR. MEHRLE TAMÁS OP

KÉTEZER ÉV, DE MI UTÁN

Ratzinger bíboros Sorbonne-i konferenciája a keresztség igazságkérdéséről

Befejező rész

Az észszerűség és a keresztség

Fel kell tételeznünk, hogy a keresztség és az észszerűség végleg különvált egymástól?

Mindenképpen azt a kérdést kell felvetnünk, hogy a fejlődés és a pozitív tudomány tekintendően-e a tudomány és észszerűség kizárólagos módszerének? Ratzinger elismeri, hogy a Junker R. és Scherer S. tudósok megállapításait a micro-evolúcióról nem lehet józanul tagadni. Ez az evolúció valóban létezik és az élőlények csodálatos alkalmazkodó képességéről tanúskodik. Rendben van, mondja Ratzinger, ezt nem is tagadjuk, de tagadjuk a micro-evolúció ténylegességének egyszerű átvitelét a macro-evolúcióra. Az evolúció meggyőző tudósi as, mint Szamarty és Maynard-Smith, elismerik, hogy erre nézve sem elméleti, sem gyakorlati bizonyítékok nincsenek.

Ratzinger joggal teszi fel a kérdést az evolúció híveinek, hogy vajon az evolúció minden valódiságnak az egyedüli magyarázata-e, úgyannya, hogy az eredet utáni kérdést nem is kell felvetnünk? Erre a kérdésre csak akkor adhatunk választ, ha előbb egy még alapvetőbb kérdésre válaszolunk. Íme a kérdés: vajon az evolúció kezdetén az ész vagy észszerűség már létezett-e? Ha igen, akkor az ész megelőzi az evolúciót, ha nem, akkor az észnek is az evolúció termékének kell lennie. Tehát kezdetben az észnélküli valóság létezett és az evolúció folyamán egyszer csak megjelent véletlen termékeként az ész is?

Nylvánvaló, hogy mi keresztyének az ész nem tekinthetjük az anyagi evolúció termékének, nemcsak azért, mert az ész szellemi magasabbrendűségét nem lehet az anyagi valóságból lezármatatni, hanem azért is, mert hisszük, hogy „kezdetben vala az Ige”. Ellenfeleink csak kísérleljk meg az ész teljesen kiiktatni! Erdemes, hogy amikor ezt bizonyítani próbálják, akkor azt mindig észbeli bizonyítékok segítségével teszik, és ez által hallgatólagosan elismerik az ész felsőbbségét. Ebből viszont az következik, hogy a keresztyén hit racionálisabb, észszerűbb, mint az egyetemes evolúciós tana, mely kénytelen, az ész az anyagi létből lezármatatni. Vegyük hozzá azt is, hogy már a keresztség első századaiban a vallás elválaszthatatlanul összefonódott nemcsak a Logossal mint teremtővel, hanem az éthozsal is, amennyiben a Logosz a szeretet révén kiterjeszti gondoskodását minden emberre, a szenvedő, küszködő emberre is. Így a teremtés és a megváltás is egymásba fonódott úgyannya, hogy jóformán egyetlenegy igazságot jelentettek.

Ezért a valóság minden egyetemes magyarázata csak akkor tekinthető kielégítőnek, ha észszerűen meg tudja alapozni az éthozst is. Ezt tudják a fejlődés tan hívei is és nem is, tagadják az éthozs szükségét, hanem kénytelenek azt is a fejlődés melléktermékének tekinteni. De az éthozs, mely a fejlődés terméke vajmi kevés vizsgálatást nyújtana nekünk, mert a fejlődés folyamán a változások a létért való küzdelem törvénye szerint jönnek létre. A létért való küzdelemben az erősebb fél győzi le a gyengébbet. Az erősebb félként létrejött éthozs bizony kegyetlen egy valóság lehet és nem igen alkalmas biztosítani az egyetemes békét az emberek közt, az egyéni érdekről, való lemondást a tevékeny szeretet által. A keresztség, mint igaz vallás szükségképpen egybekapcsolja az igaz-hűséget a szeretettel, az ortodoxiát az ortopraxissal. Ki ne látna, hogy erre a feladatra az evolúciós elmélet valóban alkalmatlan? Meg kell értenünk, azonban, hogy Ratzinger nem tudott egy előadás keretében mindezekre a kérdésekre kimerítő választ adni és inkább csak az általános irányt akarta megjelölni. Magam részéről mégis sajnálom, hogy Szent Tamás magyarázatát egyetlen egy mondatban azzal intézi el, hogy Tamás szisztémájában, a hit és az ész kapcsolatát ki-

dolgozta. Mivel az egyház is e szisztémát ismételtlen jóváhagyta és ajánlotta, nem kellett volna legalább főbb vonásaiban ismertetni? Így például nem lett volna hasznos az értelemlről és az emberi lélekről beszélve a szellemi jellegüket kiemelni és analizálni? Akkor kiderült volna, hogy az evolúciós elmélet nemcsak azért hamis, mert maga nem tud számot adni az ész keletkezéséről, hanem azért sem, mert eleve ellenmondásos, hogy a magasabbrendű szellemi ismeret, valamint az ész és a szellemi lélek pusztán csak anyagi evolúciónak termékei legyenek. Másrészt azonban meg kell értenünk, hogy Ratzinger miért nem akart e részletekbe bocsátkozni. Nem is annyira mintha nem látna be ezeknek értékét, hanem tudván, hogy a sorbonnei hallgatósága különböző vallásokhoz vagy egyházakhoz tartozó egyénekből tevődik össze, részükről a szenttamási teológia filozófiai feltételeinek az ismeretét nem tételezhette fel. Ehhez szükséges lett volna, hogy előzetesen egy külön filozófiai előadást iktasson be, ami időben és terjedelemben is meghaladta volna a sorbonnei előadások célkitűzését. Ratzinger így is a praxis és az éthozs kiemelésével hatékonyan és mindenki által érthető módon kimutatta az egyetemes evolúciós elmélet következetlenségét és tarthatatlanságát, amiért neki őszinte hálaival tartozunk.

Londoni levél

DR. ROWAN WILLIAMS,

AZ ÚJ CANTERBURY ÉRSEK

Új főpásztorra van a hetvenmillió angolnak egyháznak, Wales eddigi érseke, a fehérszakállas, okospillantású, radikális beállítottságáról ismert dr. Rowan Williams. Előde, dr. George Carey, úgy határozott, hogy bár még csak 67 éves, tizenegy év elég volt az egyház élén, nyugalomba kíván vonulni. Nem szállt fel fehér füst, az anglikán egyházfőt nem Canterburybe összesereglog püspökök választják, hanem, édes prózai módon, a miniszterelnök dönt a személye felől, konzultálva az egyház világi fejt, azaz a királytól, s a tanácsadóit. Nagy-Britannián kívüli püspökjelölt szóba se jöhet.

Általános a vélemény, hogy az egyháznak mintegy száz éve nem volt Williams érsekhez foghatóan intellektuális főpásztor. Igen szerencsés, hogy nagy hírű teológus, ragyogó elméjű hitvitázó, mert ha nem tudná radikális gondolatait erős hit tudományi érvekkel alátámasztani, akár szakadás is előállhatna sokakat megbotránkozató elvei miatt. Rowan Williams ugyanis híve anglikán papnők működésének, ha úgy adódik, nem hátrálna meg az elől, hogy női egyházak püspökévé szentljen, továbbá nem helyteleníti, hogy homoszexuálisok is működhesse nek papként.

Az új egyházfő máris élesen politizál, és határozatlan fejt ki véleményét társadalmi kérdésekről. Ellenzi, hogy Nagy-Britannia, az Egyesült Államok oldalán, megtámadja Irakot. A közel-keleti problémát illetően a tárgyalások megoldás híve. Első lépéseként, ugyanis mint két kisgyerek apja, a fiatalok üzleti kiharánálása, tehát az idétlen gyerek-szépségsversenyek, a túlházasított ruhadivatok, az ostoba képregény sorozatok és a komputer-játékok túlzott eluralkodása ellen indított nyílt küzdelmet.

A szókimondó Canterbury érsek ugyanakkor néhány alapelvűen igen óvatos. Az abortuszról például ezt mondja: „A terhesség-megszakítás nem feltétlenül immorális lépés, bár szerintem is emberi élet kioltásával egyenlő.”

Rowan Williams eredeti gondolatokat felvető teológiai munkák, s ugyanakkor verskötetek szerzője, karizmatikus férfi, de lehetséges, hogy egyes lépéseivel és kijelentéseivel heves viákat fog kelteni.

Sárközi Máttyás

Beszélgetés

MAJNEK ANTAL PÜSPÖKKEL,

az új kárpátaljai egyházmegye első főpásztorával

II. rész

Néhány hónapja, 2002. március 27-én a Kárpátaljai Római Katolikus Apostoli Kormányzóság egyházmegyei rangra emelkedett. Pontos neve: Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye. Az új püspökség keletkezéséről, életéről, gondjairól és jövőjéről Cserháti Ferenc beszélgetett Mons. Majnek Antal megyéspüspök atyával, az új egyházmegye első főpásztorával:

1992. március 28-ával a Szentszék Antonio Franco érseket Ukrajna Apostoli Nunciátusát nevezte ki a Kárpátaljai Római Katolikus Egyház ordináriusává. Kárpátaljára - Munkácsra ez év augusztus 13-án érkezett és megerősítette Csáti József atyát általános helynöki hivatalában.

Csáti halála után 1993 márciusában Antonio Franco érsek az itt dolgozó vendég papok véleményét meghallgatva Hudra Lajos, aknaszatlainai plébánost nevezte ki általános helynökévé.

Majd nyelvetületenkénti papi tanácsot, illetve helynököket jelölt ki. Nagy öröme volt 1993. június 26-án, amikor Kárpátalján 46 évi szünet után ismét hazai papot szenteltek fel, Pap Sándor személyében.

A Kárpátaljai Apostoli Kormányzóság születésnapja 1993. augusztus 14-e.

A Szentszék határozata alapján az első kormányzó Antonio Franco érsek, Ukrajna Apostoli Nunciusa lett. December 16-án a munkácsi római katolikus templomban, kihirdették a Pápai Bullát, a Kárpátaljai Apostoli Kormányzóság megalakulásáról és a plébánia templom székesegyházzá való emeléséről. A távoltság miatt a Nuncius atyának nehéz volt az újonnan induló egyház irányítása. Az év két nagy ünnepén - karácsonykor és húsvétkor - mindig Kárpátalján találkozó papjaival, egyébként Hudra Lajos általános helynök és püspöki helynökök segítségével oldotta meg az egyház ügyeit.

A Kárpátaljai Apostoli Kormányzóságra II. János Pál pápa 1995. december 9-én segédpüspökké nevezte ki Majnek Antalt, a nagyszőlősi ferences misszió vezetőjét, Hudra Lajos atya halála után pedig, 1995. december 17-én általános helynökévé. Az ünnepélyes püspökszentelés Rómában történt 1996. január 6-án. A szertartást II. János Pál pápa végezte. Az új általános helynök szabadkezet kapott minden lelkipásztori irányításhoz az ordináriusától, a papszentelés és a papi helyezések kivételével.

Másfél évvel később, 1997. október 7-én a Pápa kinevezte a Kárpátaljai Apostoli Kormányzóság irányítójává.

2002. március 27-én egyházmegyei rangra emelte a Szentatya a Kárpátaljai Római Katolikus Apostoli Kormányzóságot. A Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye első megyéspüspökévé Majnek Antalt, az eddigi apostoli kormányzót nevezte ki.

EUROPÁI, NÉMETORSZÁGI OLVASÓINK FIGYELMÉBE!

AZ ÉLETÜNK előfizetési árát kérjük helyi terjesztőinkkel (misszióinkkal) rendezni! Csak a kiadóhivataltól postázott újságok előfizetését kérjük az „Életünk” müncheni postabank számlájára befizetni.

A Szerkesztőség

Melyek az egyházmegye határai? Kiket ölel magába ez a Püspökség? Kik a lakói, milyen a vallási, nemzetiségi megoszlása? Mennyi a katolikus hívek száma, megoszlása? Milyen itt az elvándorlás?

Kárpátalja a mai Ukrajna legnyugatibb csücskén helyezkedik el. Jól körülhatárolható tájegység. Területe: 12 800 km², északról a szlovák, illetve a lengyel határ, keletről a Kárpátok hegyvonulata, délről a román, nyugatról pedig a magyar határ szegélyezi. Ezen a vidéken kb. 1 205 000 ember él. A lakosság nemzetiségi és vallási szempontból is igen vegyes összetételű. A latin szertartású katolikusok száma mintegy 60 000-re tehető, míg a görög katolikusoké 300 000 körül mozog. A református hívek száma kb. 100 000 fő. Rajtuk kívül a görögkeleti vallásúak száma a legnagyobb. Jelenleg a római katolikusokat a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye fogja össze, amelynek határai megegyeznek Kárpátalja közigazgatási határaival. Híveinek túlnyomó része magyar anyanyelvű, utánuk következnek a szlovák, ukrán és a német katolikusok.

Az elvándorlás sajnos igen nagy mértékű. Megélhetési problémák miatt sokan keresnek munkát Magyarországon, Németországban, vagy még nyugatabbra. Aki állást talált, az már nehezen fog visszajönni a munkanélküliségbe, létbizonytalanságba. Sok fiatal megy tanulni Magyarországra, ők is szívesebben maradnak az ott megszokott körülmények között, és nehéz őket hazahívni, ahol a fiatal értelmiségiekre is a munkanélküliség vár.

Milyen a papi ellátottság az új kárpátaljai egyházmegyében? Milyen volt és hogyan alakult a papi és szerzetesi hivatások száma?

A június 29-én felszentelt két újmiséssel együtt jelenleg 8 kárpátaljai születésű pap működik egyházmegyénkben. A többi 22 Magyarországról és Szlovákiából érkezett missziós munkába. Valamennyien több egyházközséget látnak el, sokszor elég nagy területen kell a hívek szolgálatára állniuk. Az első papszentelés majdnem 50 év után 1993-ban volt, utána 1998-tól folyamatosan, minden évben egy helyi pappal lett gazdagabb egyházmegyénk. Az idei év nagy öröme volt, hogy két új papot szentelhettem, valamint két diakónt is. Ez azt jelenti, hogy valószínűleg jövőre két új papunk lesz. A kispapok száma is öröndetesen emelkedik, de még hosszú évekbe telik, amíg a paphiány megoldódik. Nem egyszer én megyek helyettesíteni, amikor valamelyik pap komolyan megbetegszik, mert a többi atya is megy négy helyre misézni.

A szerzetesi hivatások száma egyre növekszik; ukrán nyelvű testvéreinknél nagyon magas ez a szám, főleg a női rendekben. Azonban magyar anyanyelvű fiatalok is tanulnak szép számmal a magyarországi rendházakban. Remélhetőleg mindannyian visszajöhetnek szülőföldjükre, ahol oly nagy szükség van rájuk. Kispapjaink, akik szintén jobbra Magyarországon tanulnak, mind visszatértek vagy vissza akarnak térni, hogy Kárpátalján szolgálják a híveket.

Milyen egyházmegyei intézmények segítik az új püspökség életét: iskolák, ifjúság, karitás, öreggondozás, szerzetesrendek stb.?

Kárpátalján szépen kiépült a karitás szervezete, egyházmegyei karitásunk koordinálja a helyi szervezetek működését. Terveink között szerepel idősök otthona is. Működnek családi típusú árvaházaink, Ungváron nemrég ifjúsági központ létesült. Ingyenkonyhák is üzemelnek, ahol számos rászoruló család, gyere-

rek, idős ember kap meleg ebédet. Több helyen szépen működik a cigánypassztoráció. Munkácson múlt tanévben elindult a magyar nyelvű katolikus líceum is, ahol egész Kárpátaljáról tanulnak fiatalok, akiket két kollégiumunkban helyezünk el. A katolikus líceum államilag elismert tanítási rendszerhez igazodik, ezzel a fiatalok helybeli továbbtanulását szolgálja, s mérnyeink szerint csökkenteni fogja az elvándorlást. A szerzetesrendek az itt felsoroltakban nagy szerepet vállalnak.

Milyen nehézségekkel kell megbirkózni az új evangelizálás terén? Milyenek az anyagi feltételek az új egyházmegye megszervezéséhez, a lelkipásztori munka biztosítására, intézmények fenntartására? A fordulat után visszakapta-e az egyház épületeit, plébániáit, intézményeit? Van-e állami támogatás?

Sok intézményünket visszakaptunk már, azonban sokat csak visszavásárolni tudunk. Ungváron, egyik legnagyobb helyünkön szinte semmit nem kaptunk még vissza.

Hogyan illeszkedik az új egyházmegye az ukrán egyházba? Hogyan fogadták a kárpátaljai magyar püspökség megalakulását: az ukrán katolikus egyház, az ukrán ortodox egyház, az állam? Milyen az együttműködés a többi egyházzal, egyházi közösségekkel (felekezetek, szekták)?

A Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye most már az ukránai katolikus egyházmegyek sorába lépett, s a lembergi érsekség alá tartozik. A katolikus testvérek örömmel fogadták az apostoli kormányzóság egyházmegyei rangra való emelést, a pravoszláv egyház pedig sem negatívan, sem pozitívan nem reagált rá. Tudjuk, hogy az oroszországi egyházmegyek megalakításakor milyen hevesen tiltakozott az ottani pravoszláv egyház, így külön örülök, hogy nálunk nem került sor ilyen fájdalmas eseményekre.

Melyek Püspök Atya legnagyobb lelkipásztori és anyagi gondjai? Hogyan segíthetik a kárpátaljai egyház életét az anyaországi és a külföldi, főleg a Nyugati szétszórtságban élő magyarok?

A jó szándékú embereknek köszönhetően fejlődik egyházmegyénk, mivel, mint említettem, állami támogatást nem kapunk. Az a véleményem, hogy a nagy szegénység ellenére elsősorban nem anyagi, hanem lelki segítségre van szükségünk. Kevés az olyan ember, aki vállalja valaminek a megszervezését, egyházi programokban vagy intézmények működésében a tevékeny résztvevő. Papjainkra ezért is nehezedik nagy teher, mert saját teendőiken kívül sok olyan munkát kell vállalniuk, melyeket más országokban laikusok végeznek. Még nem szokták meg az itteni emberek az önálló szervezést, felelősségvállalást, hiszen ötven éve egészen másra nevelte őket az állam. Lassan változik ez is.

Mivel azonban minden tevékenységhez pénzre is van szükség, nagy segítség, hogy más országok katolikusai és más jó szándékú emberei anyagilag támogatnak minket. Ebből tudunk ifjúsági találkozókat szervezni, záróoklaktra menni, nyári táborokat rendezni, templomokat építeni, ill. renoválni... Magyarországi és németországi katolikusoktól kapjuk a legjelentősebb segítséget.

Lehet, hogy szokatlanul hangzik, mégis azt mondom: leginkább úgy tud segíteni, aki szeretne, hogy megérdeklődi, mire van leginkább szükségünk, és hogyan kell lebonolyítani a segítség eljuttatását Kárpátaljára. Sok jóindulatú, lelkes ember próbál a saját feje szerint segíteni nekünk, amiből sok bonyodalom és kellemetlenség származik, s ráadásul hiába fárad, mert a törvények vagy az itteni helyzet miatt nem tudjuk hasznosítani ajándékát.

Ha valaki segítségünkre kíván lenni, a püspökség bankszámláján keresztül teheti meg: Prominvest Bank, Euro-számlaszám: 26009301236088/978, „blahodijnij vneszok” (vagyis „jótékonyági adomány”) megjelöléssel. Azonban ezt is érdemes előre egyeztetni a püspökséggel. Ami segítséget eddig kaptam, még egyszer köszönöm. E segítség nélkül nem tudnánk előre lépni.

Köszönöm a beszélgetést.

Madridi levél

CSALÁDALAPÍTÁS?

El Espinar 6.000 lelket számláló község a Madriddal határos Segovia tartományban. (Nyaranta ugyan a lakosok száma 15.000-re szokott emelkedni.) Ritkán emlegetik, most azonban nevével voltak tele a kommunikációs eszközök: plébánosa, a 48 éves Valentin Bravo, örökre fogadott egy fiút. A gyerek nyolc éves, Alexej Gromiko a tisztes név, - és fehéroroszlás (magyarul belorusz) születésű.

Sok ukrán és fehéroroszlás gyerek jött nyaralni Spanyolországba a csernobili katasztrófa által különösen sújtott területekről. Köztük volt Alosa is, egy meglehetősen vad gyerek. Alig beszélt, nem írt-olvasott, nem ismerte a színeket, viszont könnyen rügött és haragott. Egypárti kancsálgásban is szenvedett s ennek kezelése, továbbá tanulmányai érdekében engedélyezték a spanyol és a külföldi hatóságok, hogy tartózkodását egy évre emeljék s ne kelljen két hónap múltán szülőföldjére visszatérni. Alosát a plébános gondozta és így megszerette, hogy kész volt őt örökre fogadni. A dolog nem bizonyult könnyűnek, már csak azért sem, mert Spanyolország és a Belorusz Köztársaság között még nincs diplomáciai kapcsolat. De ki kellett kérni az egyházi hatóságok jóváhagyását is. A segoviai megyéspüspök nem emelt kifogást. Így aztán több utazás és rengeteg papírmunka után Alosa a plébánost törvényesen „papának” hívhatja.

Hazatérésről a gyerek hallani sem akar, ami érthető is: nem vonzó az emlékei. Kezdeti, vad magatartását ő maga így magyarázta: „Azt hittem, olyanok vagyatok, mint a többiek.” Részletkebe nem bocsátkozott, de mindenki megértette, hogy „a létért való küzdelemre” utalt az árvaházakban. Most vidám, közlékeny, szorgalmas és boldog.

A sajtót azonban elsősorban nem ez érdekelte, hanem az, „hogyan lehet papból papa?” Mennyire egyeztethető össze az ilyen „családalapítás” a családtussal, a követelményekkel, s a pap teljesen, „egész szívvel” az Isten és embertársai szolgálatában álljon? Idézzék szent Pál levelét a korintusiakhoz, Szent Ágostont, Aquinói Tamást... A vélemények természetesen megoszlottak, - mikor nem oszlanak meg? - bár megállapították, hogy a kánonjog nem tiltja a papok általi örökbe fogadást, ha eddig nem is volt „divat”. Aztán kiderült, hogy a közelmúltban akadt rá más példa is: Peruban egy a Béke Hírnökeivel dolgozó spanyol pap, „Rafael atya” két éve örökbe fogadott egy elhagyott kislányt, s a szerzetes szerint hasonló gondlattal foglalkozik El Salvadorban egy püspök is.

Mint valaki írta, Valentin Bravo és a többiek most kétszeresen „atyák”: mint pap és mint egy kis család feje, s megismerik mindazt az örömet és gondot, amit apának lenni jelent. S ezért biztosan nem szűnnek meg „jó papnak” lenni. A derek plébános csak egy dologba unt már bele: hallani sem akar sajtó- és tv-interjúkról.

Rónai Zoltán

PÁRIZSI MAGYAR KATOLIKUSOK JUBILEUMA

Kerekasztal-konferencia

2. rész

1923-tól különféle baloldali szervezettek, különösen a Károlyi féle Emberi Jogok Ligája befolyásolták a magyarságot, a nemzeti oldalnak nem volt képviselője. Először a Párizsi Magyar Diákegylet, majd a Párizsi Magyar Kölcsonösen Segélyező Egyesület lépett fel a baloddallal szemben. A helyzet 1927 után megváltozott, amikor is a Magyar Ház, a Katolikus Misszió, és a protestáns lelkeség megalapításuk után egyre több magyar munkást vonzottak magukhoz. Kiemelkedő szerepe volt ebben a magyar iskolának, ahol szakképzett tanárok vezetésével folyt a magyar nyelvtanulás. A Misszió munkáját minden magyar ismerte és elismerte, felekezeti hovatartozásától függetlenül. A helyzet megváltozására jellemző, hogy míg 1926-ban a moszkovita „Párizsi Munkás” a Magyar Ház bojkottjára szólított fel, addig a kommunista „Szabad Szó” 1936-ban már baloldali irányítás alá kívánta azt vonni.

A Katolikus Missziónak a legfontosabb szerepe a II. világháború alatt volt, amikor rajta kívül más engedélyezett magyar szervezet nem működhetett Franciaországban. A Misszió háború alatti és utáni, a magyar foglyok körében végzett karitatív tevékenysége közismert. Segélyezésre pénzt, élelmet, ruhát, takarókat, gyógyszerert gyűjtöttek, tájékoztatták a Vöröskeresztet a tapasztaltakról, üzeneteket közvetítettek a foglyok és családtagjaik között, eljárta a francia hatóságoknál a foglyok érdekében.

1943-ban Böllönyi megalakította a Magyar Függetlenségi Mozgalmat, amely rövidesen 1700 tagot számlált. 1944 után a francia politikai életben minden fontosabb szerepet a volt ellenállóktól töltötték be, így lett ez a Magyar Házban is. A Függetlenségi Mozgalom tagjai éles ellentétbe kerültek a Katolikus Misszió vezetésével, amely kommunistaellenes irányultságú volt. Szalay atya írásban is szót emelt a Függetlenségi Mozgalom ellen, amiért is az új magyar kormány által kinevezett vezetőség háromszor kérte Szalay atya visszahívását feletteseitől.

Harmadikban akkor hordozott a Misszió fontos küldetését, amikor az 1945-ben, illetve 1948-tól a politikai okból emigrálni kénytelen, a hivatalos Magyarország által „disszidenseknek” nevezett menekülteknek élelmet osztott, szállást, munkát szerzett. Otthont adott a Magyar Házból politikai meggyőződésük miatt kitiltott szervezeteknek, együttműködött a Magyar Harcosok Bajtársi Szövetségével és a Nemzeti Bizottsággal.

Szén József, a Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének volt franciaországi főcsoportvezetője még ma is az egyenes tartású, határozott katona, aki fiatalok között volt. Felsőfokú iskolában nem is titkolta, hogy a Párizsi Katolikus Misszióhoz személyes szálak kötik. Saját sorsán keresztül mutatta be, mit jelentett az 1945-ös menekülteknek a Misszió segítségével. Családostól, kisgyermekkel, egy szál bőrrönddel érkezett Párizsba, és bizony az első éjszakát ott töltötték, ahol sok honfitársunk: a híd alatt. Másnap bekopogtak a Magyar Házba, ahol Szalay atya szeretettel fogadta őket, szállást szerzett nekik, és estére már volt hol lehajtani a fejüket.

A háború után a Misszió nagy problémája az volt, hogy miután a Magyar Ház 1948-ban el kellett hagynia, nem volt megfelelő istentiszteleti helye a nagyszámú magyarságnak. Vasárnaponként a Sèvres-Babylone parkban gyűltek össze a magyarok egy kis beszélgetésre, ahol minden padon 4-5 magyar ült és politizált.

Hangsúlyozta, hogy Szalay Jeromos atya személyes történeti szerepe a Misszió legnehezebb időszakában 1943-1960 között két okból is vitathatatlan. Egyrészt kommunizmus-ellenessége bátor kiállásra ösztönözte a Magyar Ház egyre balrább tolódó vezetőségével szemben, másrészt a franciaországi magyar hadifoglyok egyértelműen neki köszönhetőek életkörülményeik javulását.

Bozsóky Pál Gerő ferences atya, történész, közismert és közkedvelt alakja a párizsi katolikus magyarságnak. Szakterülete a magyar katolikus egyház megalakulásának az időszakok és a keresztény háborúk története, szinte egyetlen kutatója a II. András vezette szentföldi magyar kereszties hadjárta történetének. Beszédében még most is hordozza szülőföldje gyönyörű hangzóját.

Személyes visszatekintéssel kezdte felszólalását, elmesélve, hogy Szalay atya őt még, mint diákot Magyarországon tanította francia nyelvre. A háború befejezése után a ferences rend francia egyetemre küldi tanulni a fiatal szerzetest, hogy majd Magyarországra visszatérve kamatoztassa tőkéletes, Eckhardt professornál kiművelt franciaságát. A történelem az ő sorsába is durván beavatkozott, 1950-ben feloszlatták a szerzetesrendeket Magyarországon, a Magyar Nagykövetség megtagadja útlevelének meghosszabbítását. Hosszu ideig egyetemi lelkész, majd a Francia Rádió magyar osztályának munkatársa lesz.

Megérkezése után Párizsban jelentkezett Szalay atyánál a Misszióban, ahol azóta is mindig lehet rá számítani, ha segítségre van szükség. „Én vagyok az ötdik kerék, - tréfalokozik - amely nélkül egy jó autós el sem indul”. Emlékezik a háború utáni időkre, amikor a magas, tekintélyes külsejű Szalay atya a hagyományos papi kalapban, és az alacsony termetű, fürgé mozgású Kulifay Imre református lelkész együtt járták a hadifoglytáborokat, enyhülést hozva a testileg-lelkileg elgyötört magyaroknak.

Sulyánszky Jenő, a Szabadságharcos Szövetség volt elnöke, a Corvin közcik legendás vezére következett a visszaemlékezők sorában, felszillantva kiváló szónoki képességeit, meglepve bennünket, fiatalabbakat, akik még nem hallottuk őt közönség előtt beszélni.

Elmesélte, hogyan figyelt fel az 1956-os levert forradalom után a dél-francia menekülttáborban egy csendes beszédű magyar papra. A pap Párizsból érkezett, a Katolikus Misszióból, és Rezek Románnak hívták. Emlékei közt kutatva rájött, hogy már régebben is ismerte, gyermekkorából, amikor az 1940-es években a kőszegi katonaiskolában ez a pap vezette a nagyheti lelki gyakorlatot, okos, türelmes magyarázataival felkeltve a kamasz hallgatóság figyelmét. Rezek Román 1945 és 1960 között a Misszió káplánja, majd 1960 és 1965 között a vezetője volt.

A Szabadságharcos Szövetség négy évtizedes fennállása alatt - 1999-es önkéntes feloszlásáig - a Katolikus Misszióval együttműködve fejtette ki tevékenységét. Több száz megemlékezést, ünnepséget tartottak, amelyeknek nagyrészt a Misszió adott otthont. Maga Sulyánszky Jenő a rendszerváltásig nem tette be a lábát azokba az intézményekbe, amelyek a hivatalos magyar kormány irányítása alatt voltak, sem a követségre, sem a konzulátusra, sem a Magyar Intézetbe, így érthető, hogy érzelmileg erősen kötődött a Misszióhoz. A rendszerváltás a Mindszenty emléktábla előtti megemlékezésekre csak a jobboldali, Nagy Imre jelképes sírjának koszorúzására csak a baloldali beállítottságuk jöttek el. Szerencsére a helyzet mára meg-

Kettős ünnep Belgiumban

Napsütéses tiszta ég fogadta a Benelux-i gyülekező magyarokat augusztus 25-én Belgiumban, ahol minden évben más-más város magyarsága rendezi a szokásos Szent István ünnepet. Most

változott, az 1956-os megemlékezéseken a magyarok közösen helyezik el mindkét helyen a kegyelet koszorúit.

Léh Tibor ügyvéd, az Egyháztestület jelenlegi elnöke, aki párhuzamosan a Magyarok Világszövetsége nyugat-európai tagozatának elnöki tisztét is betölti, második generációs magyar. Édesapja, aki szintén jó nevű ügyvéd volt, elévülhetetlen érdemeket szerzett a Misszió jelenleg is használt helyiségeinek megvásárlásakor a felmerült jogi problémák megoldásáért.

A Párizsi Katolikus Misszió jelenlegi helyzetét jellemezve leszögezte, hogy a politikai emigráció kihalásával a Misszió politikai szerepe csökken, és előtérbe kerül egyházi, lelkipásztori jellege. Az Unió csatlakozás után újabb munkavállalók érkezésével pedig felerősödnek közösségi funkciói. A Misszió ad otthont a párizsi magyar fiatalok összejöveteleinek, egy-egy estén néha több mint százán is részt vesznek. A múltét és kultúrált fiatalok megjelenése új életet hozott a régi falak közé.

A Misszió előtt álló legfontosabb feladat új helyiséget találni, amely megfelel egyre szélesebb egyházi - oktatási - közösségi feladatköreinek. A jelenlegi épületnek magasak a költségei, és a Misszió nem tudja zavartalanul használni sem istentiszteleti, sem egyéb célokra. A Misszió jelenlegi helyiségeinek adás-vételi szerződése megengedi, hogy az ingatlant eladják és egy másik, új feladatait jobban szolgáló ingatlanra cserélik. A Párizsi Magyar Katolikus Misszió mindaddig fennáll, amíg lesz magyar pap Párizsban.

Molnár Ottó atya tolmácsolta Ruzsik Vilmos atya imádságos üdvözlését. Ruzsik atya azóta a párizsi katolikus közösség mély fájdalomra az Öröklétbe távozott. A Misszió jelenleg használt épületének megszerzése, kialakítása az ő karizmatikus személyéhez kapcsolódik.

Ruzsik atya Szent Vincés rendtársai-val 1968-ban vette át a Misszió vezetését. Nem volt olyan helyiségük, ahol a híveket össze tudták volna gyűjteni, ezért a Gare de l'Est környékén kerestek ingatlant és találtak egy használaton kívüli raktárt és az ahhoz tartozó nagyméretű, első emeleti lakást. A vételár megfizethetetlenül magasnak látszott. 1970 húsvétján Ruzsik atya Rómába utazott és ott különböző egyházi forrásokból a vételár kétharmadát, majd a kölcsönként hátralevő részt is megszerezte. A magyar közösség adományaival és a felújítási munkákkal, valamint a kölcsön részleteinek törlesztésével járult hozzá a kápolna, a közösségi helyiségek és a papi lakás létrehozásához. Isten áldja meg Ruzsik atyát haló porában is a párizsi magyar közösség otthonának létrehozásáért!

Dobó Katalin, Párizs

Liège-Genk-et érte a megtiszteltetés, hogy Dobai Sándor 50 éves pappá szenteléseének évfordulójával egyidőben emlékezzen első szent királyunkra.

Egy Genk-i iskola hatalmas udvarára érkezett autóbuszokon és számtalan privát autókban az ország minden részéből, sőt Luxemburgból és Hollandiából is az ünneplő közönség, köztük magyarországi rokonok, egy népes népi táncscsoport zenészeikkel. Innen indult több száz ember zászlókkal, a színpompás táncscsoport, a részben magyar ruhás közönség a nagytemplom bejáratához. Itt várta és köszöntötte az érkezőket a papság, élükön Hasselt püspöke, dr. Cserháti Ferenc püspöki helynök, németországi főlelkész, msgr. Molnár Ottó franciaországi főlelkész, Dobai Sándor beneluxi főlelkész és ft. Jan Remans, aranymisés belga lelkész.

A megtelt templomban helyet foglalt a két ünnepelt rokonsága, a Magyar Köztársaság nagykövete, dr. Trócsányi László, a követség több tagja és Genk városának képviselője. Színpompás látvány volt az oltárnál misézőket körülvevő zászlók és magyar ruhások csoportja, amit a Duna TV is megörökített.

A szentmise kezdetén Cserháti Ferenc püspöki helynök felolvasta II. János Pál pápa levelét, amelyben áldását küldte Dobai Sándor aranymisés főlelkészünknek.

A szentbeszédet Molnár Ottó tartotta, köszöntötte az aranymisét, felelevenítve küzdelmesen induló pályafutását: levente sorsát, a háború vége Németországban éri, hadifogság Belgiumban, mert idáig sodorta a vihar. Most elmondhatjuk, hogy ide az isteni gondviselés vezérelte és kijelölte további sorsát, megcáfolván azt, hogy ilyen helyzetben sokszor megtörik és elvész az ember.

A szentmise végén az aranymisés megáldotta a résztvevőket: „Adjatok hálát velem az Úrnak, mert jósága örökkévaló!”

A templomból visszatérő közönséget ünnepi fogadás várta az iskola udvarán, majd a szépen feldíszített asztaloknál helyet foglaló, több mint 400 személy élénk társalgás közben várta a finom ebédet. Ebéd után következett az ünnepi műsor, melynek fénypontja a „Dunántúl” rábaközi, bogoszlói, népi táncscsoport és az őket kísérő „Tulipán” népi zenészek fellépése volt. Nagyszerű táncukat fergeteges taps jutalmazta.

A Szent István napi ünnepi beszédet dr. Cserháti Ferenc tartotta. Szent István a kereszténységre építette országát - mondotta, a jövő Európájának is a kereszténység kell legyen legfőbb ideológiai alapja.

Ezután az aranymisés Dobai Sándor rokonsága, majd a nagykövetség nevében Nemes Szabolcs első konzul köszöntötte az ünnepelet, ezután hívei, minden olyan városból, ahol 50 éve ápolja hitüket és magyarságtudatukat.

Ezt követően átadtuk a hívek ajándékát: a kéthetes hévízi pihenésre és gyógykezelésre jogosító beutalót. Dobai atyának öven év óta először lesz alkalma felidülni tőlteni napjait. A Benelux államokban élő magyarságnak megadott a kiváltság, hogy 1956 óta ugyanaz a lelkiatyja szolgálja és irányítja emigráns életét. Emberfeletti feladat és sokféle munkát elvégezni, ami itt nemcsak lelkész, hanem számtalan egyéb probléma megoldását is jelenti: kérelmek teljesítése, belga és magyar hatóságokkal való kapcsolat tartása stb. Ezt csak igen nagy isteni segítséggel és hivatásban való töretlen hittel és szeretettel lehet elvégezni. Dobai atyának azt kívánjuk, hogy még sok éven át lendülettel végezze szép szolgálatát.

Hübner Géza, Liège-i Magyar Egység

